

عنوان مقاله:

بررسی رویکرد تعامل اجتماعی در معماری

محل انتشار:

همایش ملی عمران، معماری و ادبیات (نگاهی به گذشته، دریچه ای به آینده) (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

مریم مهبودی - کارشناس ارشد، گروه معماری، واحد مرودشت، دانشگاه آزاد اسلامی، مرودشت، ایران

احمد ترکمان - دکتری معماری، عضو هیات علمی، گروه معماری، واحد مرودشت، دانشگاه آزاد اسلامی، مرودشت، ایران

نادره سهرابی شگفتی - دکتری روانشناسی، عضو هیات علمی، گروه روانشناسی واحد مرودشت، دانشگاه آزاد اسلامی، مرودشت، ایران

خلاصه مقاله:

رشد اجتماعی یکی از جنبه های مهم رشد انسان است. ذاتی بودن زندگی جمعی در انسان ها ضرورت تماس با دیگران و نیز توجه به این جنبه از رشد به عنوان امری گریز ناپذیر جلوه می دهد. انسان موجودی اجتماعی است و به برقراری ارتباط با دیگران نیازمند است. اندیشمندان و طراحان مفهوم تعاملات اجتماعی را قوام دهنده ی روابط متقابل انسانی نام نهاده اند. بسیاری از نیازهای عالی انسان و شکوفا شدن استعدادها و توانایی هایش فقط از طریق تعامل بین فردی و ارتباطات اجتماعی می تواند فعلیت یابد. رفتارهای افراد در عین حال که نشان دهنده ی شخصیت و دانش و تعهد آنها نسبت به دیگر افراد است به همان سیاق بر اجتماع نیز تاثیر گذار خواهد بود. به عبارت دیگر طراحی فضاهای معماری اجتماع پذیر به مثابه ی یک کلیت هماهنگ است که نتیجه ی آن فعالیت ها و رفتارهای انجام شده توسط افراد است. لازمه زندگی اجتماعی، آمادگی روانی، برخورداری از مهارت های اجتماعی، اعتماد به نفس و قدرت سازگاری اجتماعی است. بدون تردید از نظر اجتماع مهم ترین بعد شخصیت افراد، بعد اجتماعی شخصیت است. طراحی معماری میتواند منجر به ارتقاء تعاملات اجتماعی (رشد شخصیت اجتماعی، رشد رفتار اجتماعی و...) شود و محیط مساعد برای افزایش تمرکز و توجه و توسعه مهارت های یادگیری و افزایش درک از پاسخ هایی از ورودی های حسی اطراف را ایجاد نماید به وجود آورد. روش تحقیق در این پژوهش به صورت توصیفی تحلیلی است که به بررسی عوامل معماری موثر بر تعامل اجتماعی پرداخته شده است.

کلمات کلیدی:

طراحی معماری، تعاملات اجتماعی، فضای معماری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1317494>

